

Stein og Olav:
"Gutta på tur"
22. desember 2001

Skijeger'n

Østmarka OK's vinter-turorientering 2002 (postene står i terrenget i perioden 01.12.2001-01.04.2002)

Gutta på tur...

For mer enn to måneder siden avtalte jeg å ta med Stein på en skikkelig juletur i Lørenskogmarka, på min årlige tur etter "Skijegerposter".

Og visst ble det en skikkelig tur... med start fra Lørenskog Skiklubb's hytte kl 11:40 i 10 kuldegrader og målgang kl 17:00 i 16 kuldegrader ved Elvåga.

Hovedmålsettingen var å komme innom alle 15 postene til Østmarka OK, satt ut for å besøkes pr. ski.... Steins bil ble gjensatt ved Elvågaseter norvest i Lørenskogmarka, hvoretter vi kjørte til Lørenskog Skiklubb's hytte ved Kurland nordøst i terrenget. I tillegg til totalrunden hadde vi alternative ruter for å kutte ned på lengden. Jeg anslo de ulike alternativene til å være fra 2,5 til 4 timer.

Skihytta

Litt kortere takk !(?)

Med faciten i hånd tror jeg Stein er glad for å ha fullført hele runden, men... hvis jeg før start fra skihytta hadde sagt at vi skulle holde på i 5 timer, og at temperaturen skulle synke til minus 16 – da tror jeg unge Stein ville bedt om en kortere variant.

Juniors digitale kamera fikk tidlig kuldesjokk, så bildene er fra fjorårets tur hvor jeg var alene... men altså i det samme terrenget (datoene er feil)

Tidsbeskrivelsene er fratrukket stopp, derfor 4.57 og ikke 5.20 på hele turen.

Terreng er ikke som veg...

Allerede på stiene i begynnelsen av turen merket jeg at vegløperen Stein ikke hadde den samme rytmen på kronglete isete sti.. som gamle o-olav. O-løperens pigg o-sko ga nok også bedre feste enn de pigga joggeskoa til vegløperen.

1.post (dvs tur-o-post nr 7) kom vi til etter drøye 5 minutter, og neste post ved demningen til Østbyputten ble nådd etter 23 minutter. Oppvarminga var over, vi var igang...

Over isen..

Over Østbyputten fikk vi første økt over is. Selv om isen åpenbart er trygg og sikker for tyngre vesener enn oss, gir det en litt pirrende følelse å løpe over is – spesielt når det ikke er andre folk å se. Du føler at du ikke har 100% kontroll på situasjonen... på samme tid som du vet det bare er tull. Isen må ha vært 20-30 cm tykk!!

Etter å ha passert dagens 3.post i lia sør for Østbyputten (31 min) var det langstreck til post 4 ved Losby. Storparten av de 40 minuttene gikk på sti, blant annet over åsryggen "Skolemesteren" med dagens høyeste punkt 375 moh.

Bambi

Ned fra Skolemesteren fikk "Bambi på glattisen" litt problemer med å henge på... og kanskje pådro han seg her en liten strekk mellom skulderbladene i den ene "skliøvelsen".

Gammel'n selv fikk en lett overtråkk senere på det samme strekket, men ingen var spesielt plaget med disse tingene før neste dag.

Motiv fra stien ved Breimosen NØ for 4.post (det var noe mer snø i år)

Snarvei, nei takk!

Ved dagens 4.post var det klart for dagens første sjokoladebit... etter noe som ville vært en normalt lang langtur (1.10). Løpinga så langt hadde gått veldig lett og greit – og motet var på topp. Jeg gadd ikke fortelle Stein at her var muligheten til å kutte løypa ned til 2.30... (over golfbanen i Losby og korteste vei mot Halssjøen) det var ikke noe som tydet på at gutten var på defensiven.

Så langt hadde vi ikke møtt ett eneste menneske på turen vår. Vi så spor av vekselvis ett / to turgåere i det 5-10 cm tykke nysnølaget – men altså ikke fjerten av de som laget sporene.

Snøen gjorde underlaget mykt og fint, og selv om de isete partiene ble skjult var det fint å løpe. At det var 10 kuldegrader plaget oss ikke i det hele tatt.

Losbyvassdraget

På vei til neste post (post 5) skravlet vi oss nesten vekk... og var 200 meter forbi posten før vi dro oss ned på isen og løp tilbake til "nordøstre kant". (1.25) Vi var nå på "Putten", en krok i det store sammenhengende Losbyvassdraget, kanoistenes eldorado sommerstid. Nå var det ingen kanoister å se, kun sporene etter skøyteløpere som det er mye av på Losbyvassdraget om vinteren.

Bare is i fjor (bildet), noen cm snø i år...

Halveis...

Det gikk fort og greit over isen på Geitsjøen, opp Kaldalen langs skiløypa og via Krokvangskalven til post nr.14 i ei vik på Nordre Krokvang (mitt favoritt-smååbborvann sommer som vinter). Nå, etter 107 minutter så vi endelig tegn til liv, dvs en skøyteløper på kurs mot Tappenbergvann. Selv fortsatte vi ned mot Røyrivann langs kanoleden, forbi DNTs utleiehytte og opp på skogsbilveien som kommer fra Losby Brug.

Nå fikk vi først en avstikker sørover tur/retur til post 15 (ved Lamannsputten (hvor vi bommet et par minutter på posten – totaltid 2.10) og deretter en avstikker tur/retur nordover til vannet Malmeren.

Det var et ganske kupert veier i dette partiet, og ante jeg for første gang at Stein begynte å bli litt sliten

(??). Jeg valgte ikke å spørre direkte, bare antydte forsiktig at det nå var siste mulighet får å kutte løypa og spare 30-60 minutter....

Njet... Stein var ikke i humør til å diskutere avkorting av turen (noe han kanskje angret på litt senere.

At jeg gjorde et kvalifisert overslag på at vi hadde igjen 1.15 – 1.30 og ville komme fram på under 4 timer velger jeg å glemme. Det var vel en blanding av slurv og samtidig redsel for å skremme Stein fra å gjennomføre hele løypa... jeg ville jo gjerne ha med meg alt. Allered nå ante jeg at mørket ville bli det største problemet på den siste biten..

Når vi kom til post 6 ved Malmern var vi altså bare halvveis tidsmessig på turen vår - 2.28.40 – noe vi heldigvis ikke visst da.

Vart do skræmt no, Stein?

Det var litt tungt i snøen på veien opp til post 13 ved Skålsjøkoa – i "Milorg-trakter". Nå manglet det to minutter på 3 timer.

På veien oppover fortalte jeg Stein at isen på Skålsjøen kunne være lumsk enkelte steder ("varmehull"), men at jeg hadde kontroll på de verste stedene...

Når det så, litt ut på isen, knaket skikkelig under bena våre – skvatt vi til. Men... lyder fra isen er ganske vanlig, både kraking og rumling, men skvetter gjør man jo likevel.

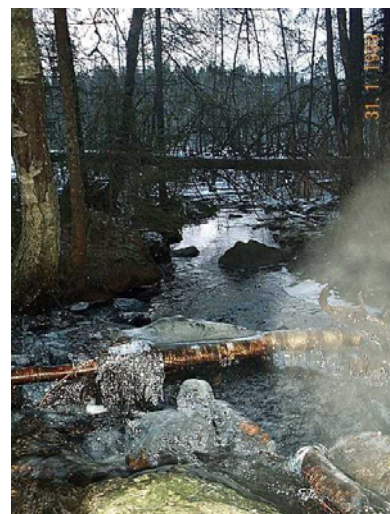
Jeg ante at Stein ikke var så veldig høy i hatten på de 7-800 meterne det tok å komme over Skålsjøen... Mer fornøyd var han over å kjenne igjen traséen fra Milorgløypa som går nord/sør over vannet, mens vi krysset øst/vest.

Etter Skålsjøen bar det ut i terrenget igjen, og dermed noe redusert fart langs skitrasèer og smale blåmerka stier (hvor vi ikke så alle blåmerkene, men heldigvis enkelte fotspor).

Post 12 ble stemplet av Stein etter 3.10.

Terregpartiet videre ved Løkensetra er en av mine favoritter – vekslende fra skikkelig villmark til åpen fin furuskog.

Like ved Løkensetra møtte vi forresten to turgåere (Birkebeiner kjendis-veteranene Svanhild og Per Røiri)

Korteste vei hemmat...

Nå gikk kursen nordover og "hjem igjen". Myrposten (post 11) sør for Bjønnebetet var vi på etter akkurat treogenhalv times løping.

I disse traktene jobbet jeg et halvår som skogplanter for Losby Brug i 1969.

Så lenge vi holdt oss på veier eller vann (is) var framdriften fortsatt bra, slik at langstrekket til 10.post på

skogsbilveg og over Halssjøen gikk unna på en halv time. Ved Ryenseter så vi forresten dagens siste tobente på turen sammen med dagens eneste firbente. Det hadde begynt å skumre ute, og jeg satte allerede min lit til at Oslo Kommune hadde tent lyset i lysløypa som vi skulle følge den siste halve timen.

"Lombardiet" (ved Halssjøen)

4 timer og ennå "langt igjen"...
4 timer og ett minutt. Kloppa i nordenden av Halssjøen var dagens 4.siste post – turen var allerede lenger enn lang – og vi kom inn i et stiparti som nok Stein gjerne ville byttet ut med asfalt.

Det var smalt og kronglete, ingen hadde sportråkket før oss – så gammel'n hadde mer enn nok med å finne stien under snølaget. Stein hadde derimot mer enn nok med å holde balansen... og det ble mest gåing fram til 3.post. 22 min på en drøy km i terrenget!!

Alene med sine tanker (mat,mat,mat...)

Stein var etterhvert mindre pratsom, og jeg valgte å ligge som hare et stykke foran, slik at han kunne ha tankene sine for seg selv. Tilbake ved bilen røpet han at det i stor grad dreide seg om mat de siste 1,5 timene.

Selv på ujent snødekke langs veiene til post 2 gikk det unna i grei joggefart...

Verre var det å finne post 2 i mørket, og bedre ble det ikke av at gammel'n ikke visste forskjell på puttens nord- og sørside.

Vi fant posten tilslutt, og takk til Oslo Kommune for at lyset faktisk var påslått i lysløypa. Stoppeklokka vise 4.40.

Det hadde seg så greit at hele veien til dagens siste post (post 1) kunne vi følge lysløypa.

Har sett'n sprekere

Jeg har helt klart opplevd løps-kamaraten sprekere ved tidligere anledninger, men vi kom da fram til post 1 også, dvs...

Vi kom fram til området (myra) ved posten. Etter en del bushing i krattet avblåste vi leteaksjonen. Den posten skal vi jaggu fa.. ha godkjent likevel, vi hadde tross alt holdt på i 4.52.

Sjarmøretappen

Bare sjarmøretappen gjensto, men 3-400 meter før parkeringsplassen oppsto et lite problem. Vi måtte forlate lysløypa, eller ta en omvei bortom et boligområde.

Unge Bech hadde definitivt ikke lyst på en stitur i mørket, men heldigvis valgte vi å spasere korteste vei i mørket i stedet for 3-4 ganger samme distanse med lys.

YESSS, vi var framme!!!

4.57 på stoppeklokka, men 5.20 etter at vi forlot Lørenskog Skiklubb's skihytte.

Klokka var 17:00, det var mørkt, vi var sultne, jeg ble akkurat oppringt av en bekymret familie... og: VI FRØS noe aldeles for jæ.....!

-16 grader

Nordover fra Bjonnebettet halvannen time tidligere antydet Stein at det var blitt kaldere. Som den rutinerte skogsmann jeg er parerte jeg det med at det bare var litt nordtrekk som fikk det til å virke slik. Det kanskje tilogmed var mildere enn da vi startet mente jeg! At safta i drikkeflaska mi for langt var bannfrosset forandret ikke på det...

At det var mildere mente jeg IKKE da jeg hadde fått av vantene og slet med en gjenfrosset glidelås på overtrekksjakka. Sekkene var stive av frost, klærne var stivere, vi skalv og ristet så vi nesten ikke fikk på tørre gensere og verst av alt var neglesprettene!

Akkurat mens jeg sto der i bar overkropp ringte min bekymrede far

på mobilen... og akkurat som om jeg ikke hadde merket det; "det er 16 minus" sa fatter'n før jeg la på i en viss fart og fortsatte påkledninga.

Kanskje skjelver'n ennå...

Den Stein som kjørte meg tilbake til skihytta hvor jeg hadde bilen min var nå enda mindre pratsom enn på slutten av løpeturen. Han var vel redd for å bite av seg tunga slik han skalv.

Om jeg hadde det bedre?? Kan'ke tenke meg deg. Jeg hørte at jeg frøs hele veien hjem til min gamle søster 5 minutters kjøretur unna.

Nå er det glemt, nå husker jeg bare en flott tur i flott terreng i flott vintervær og med flott følge!

Takk for denne gang

Takk til min søster Reidun som arrangerer Skijeger'n og setter ut postene som jeg årlig kan jakte på.

Takk til min gode kamerat Stein som ble med på turen og forhåpentligvis ikke er skremt fra å bli med på senere turer i terrenget.

Olav
25.12.2001